

PROLOOG

Eddie Flynn

De laatste wandeling

De mooiste momenten in je leven duren minder dan een seconde.

Wanneer je je pasgeboren baby voor het eerst in je armen houdt; wanneer je die ene persoon ontmoet, van wie je weet dat je die tot je dood zult liefhebben; wanneer je om je heen kijkt en beseft dat iedereen van wie je houdt gelukkig, gezond en veilig is.

Dat zijn vluchtige geluuksmomenten.

De ergste momenten van je leven lijken een eeuwigheid te duren.

Dit was voor mij zo'n moment.

Ik was net wakker geworden in de kofferbak van een rijdende auto.

Mijn hoofd voelde alsof er een roestige spijker in mijn schedel rammelde. De snee in mijn achterhoofd bloedde nog. En ik proefde de uitlaatgassen en kon het geroffel van de banden op de weg en het geronk van de motor horen. Ik zag geen hand voor ogen. Af en toe zag ik wat sterretjes in de duisternis, waarschijnlijk het gevolg van de hoofdwond.

Mijn handen waren niet vastgebonden. Ik voelde in mijn jaszakken.

Geen telefoon. Geen portemonnee. Geen geld. Geen sleutels. Ik steunde op mijn rechterhand en probeerde te bewegen.

De ruimte was te krap. Mijn opgetrokken benen zaten klem.

De bodem van de kofferbak voelde vreemd aan. Die was niet van hard plastic. En ook niet van dat ruwe materiaal waar de meeste kofferbakken mee bekleed zijn.

Hij was van dik plastic.

Ik liet mijn handen langs de achterkant en de randen van de klep gaan.

Het plastic was met tape aan de binnenkant van de kofferbak vastgemaakt, zodat er geen bloed, haar, speeksel of vezels van mij zouden achterblijven. De forensisch onderzoekers zouden niks van me aantreffen.

Geen enkel bewijs dat dit de auto was die me naar mijn laatste bestemming had gebracht.

Elke seconde in deze kofferbak voelde als een eeuwigheid.

Het was zover.

Het zat er al een tijdje aan te komen.

Op een dag.

Ooit.

Stond dit te gebeuren.

Ik heb in mijn leven veel mensen pijn gedaan. Van sommigen hield ik. Anderen haatte ik. Het maakte niet uit – ik probeerde altijd het juiste te doen, zelfs als ik daar iemand voor moest vermoorden. Ik ben advocaat, maar ooit was ik een oplichter. Volgens sommigen verschillen die twee beroepen niet veel van elkaar.

Ik voelde dat de auto vaart minderde en naar links helde.

We sloegen af.

Geen idee hoelang we al onderweg waren.

Eén ding was zeker: we reden niet meer op de snelweg. De vering had het nu zwaar te verduren, en elke hobbel bezorgde me een pijnscheut in mijn hoofd. We reden, ergens, over een onverharde weg.

Het einde naderde.

Ik had al eerder in benarde situaties gezeten.

Maar niet zoals nu.

Niet met zo veel onbeantwoorde vragen. Maar ik had een behoorlijk goed idee wie me van de straat had geplukt. Mijn talent om mezelf in de nesten te werken was een soort gave. Al zag mijn ex-vrouw, Christine, dat anders.

Ik dacht aan haar en aan Amy, mijn dochter. Hoe zouden ze reageren als ze te horen kregen dat ik vermist werd? Gezien de

professionele aanpak van de twee mannen voorin, zou mijn lichaam waarschijnlijk nooit worden gevonden.

Het was vreemd, maar op dat moment was ik daar het pissigst over.

Dat mijn familie en vrienden niet fatsoenlijk om me zouden kunnen rouwen. Zeker wisten dat ik dood was, maar niet wisten waar ik was. Ik heb in mijn leven verlies en pijn gekend en gezien wat dat met anderen kon doen, met totaal verscheurde levens tot gevolg. Dat wilde ik niet. Zeker niet voor mijn dochter.

Iedereen gaat een keer.

En het ene graf is net zo koud als het andere.

Het ging om de mensen die ik zou achterlaten.

Dat deed pijn.

Ik had dit eerder moeten zien aankomen.

Soms zijn we zo verblind door wat er recht voor onze neus staat, dat we het echte gevaar niet zien.

De auto begon zachter te rijden. De scène die zou volgen, was onvermijdelijk.

Zodra ze gestopt waren, zou de kofferbak opengaan. Een zaklamp zou in mijn gezicht schijnen. Ik zou uit de kofferbak moeten klauteren en naar een donkere, stille plek moeten lopen – een heuvel of een verlaten stukje oud bos.

De mannen zouden me volgen. De een met gereedschap – hoogstwaarschijnlijk een schep en een pikhouweel. De ander met een op mij gericht pistool. Mijn schaduw zou op de koude grond vallen door hun op mijn rug gerichte zaklampen, en die zou ik even moeten volgen.

Daarna zouden ze me op mijn knieën dwingen.

Om te bidden.

Het einde van mijn laatste wandeling.

En dan ben ik dood.

VIJF MAANDEN EERDER

DE NACHT VAN DE MOORD

Patrick Vanderpool

Patrick lag naakt in bed naar de langzaam draaiende ventilator aan het plafond te staren en vroeg zich af waarom hij zich zo ongemakkelijk voelde.

Zijn vingers streelden het littekenweefsel op zijn rechterschouder. Een perfecte verhoogde cirkel van bobbelig, rood weefsel. Toen Molly het litteken voor het eerst zag, had ze gevraagd of het door een schotwond kwam. Hij had geantwoord dat het een oud litteken was en liet het daarbij. Gek genoeg had hij zijn vrouw wel verteld hoe het zat. Niet precies, maar wel dat het een brandwond was.

Hoewel het al lang geleden was gebeurd, stond het nog in zijn geheugen gegrift. Als hij zich zorgen maakte of angstig was, betrapte hij zich er vaak op dat hij over het litteken wreef, om zichzelf eraan te herinneren dat hij een overlever was.

Wat er ook gebeurde.

Zijn hartslag begon net weer normaal te worden. De jonge vrouw die dit appartement huurde, Molly Green, had een badjas gepakt en was de slaapkamer uit gegaan. Hij was er niet de man naar om zijn minnares, nagenietend van de vrijpartij en tijdens het op adem komen, diep in de ogen te kijken, en haar kussend en zoete woordjes fluisterend dicht tegen zich aan te drukken.

Maar met Molly was het anders. Hij wilde haar naast zich voelen. Naar haar hartslag luisteren. Zijn vingers met de hare verstrengelen. Haar haar ruiken terwijl ze haar hoofd tegen zijn schouder vlijde. Haar lippen proeven.

En haar vertellen hoe hij zich voelde.

De ventilator liet de warme lucht zoemend door de slaapkamer gaan.

Voor Patrick waren gevoelens altijd ingewikkeld, maar op die zeldzame momenten dat hij ervan genoot, wilde hij elk moment koesteren. Als hij met Molly sliep, voelde het alsof hij de liefde bedreef. Dat was een vreemd en heerlijk gevoel.

Zijn vader had hem vaak verteld dat emotie een teken van zwakte was. Hij betwijfelde of zijn vader ooit van iemand had gehouden – zeker niet van een van zijn vrouwen, en misschien zelfs niet van Patrick. Toen hij nog veel jonger was, was hij bang geweest dat hij net als zijn vader zou worden. Meedogenloos en briljant, ja, die kwaliteiten wilde hij wel hebben. Maar niet dat kille en afstandelijke.

En niet dat wrede.

Warmte gaf meer betekenis aan zijn leven. Niet alleen door een lichaam naast zich, maar ook door het hebben van een band met een vrouw om wie hij gaf.

Een vrouw van wie hij hield.

Maar Patrick voelde zich vreemd. Hij voelde geen rust. Geen warmte. Molly lag niet naast hem. Dat lag ze nooit. Na het vrijen stond ze meestal meteen op. In eerste instantie had hij zich dat niet zo gerealiseerd, maar naarmate zijn gevoelens voor haar groeiden, was het duidelijker geworden. Nu viel het niet meer te ontkennen. Emoties maken je kwetsbaar. Daarin had zijn vader gelijk.

Nu had hij het sterke gevoel dat er iets mis was.

Dat kwam niet alleen door het gebruikelijke wantrouwen van zijn vrouw Vanessa tegenover Molly. Natuurlijk had hij haar zorgen weggewuifd, maar ze was slim en voelde de dingen goed aan. Hij had zijn gevoelens voor Molly verborgen gehouden. Hij was echt voorzichtig geweest.

Nu was hij daar niet meer zo zeker van.

Misschien had Vanessa iets in Molly gezien wat hij niet kon zien.

Een metalen geluid galmde door het appartement. Voor alle New Yorkers die iets huurden in een oud gebouw met leidingen die soms klonken als een valsspelende fanfare, was dat een bekend lawaai. Het was het gekreun van oude, koude buizen die een plot-

selinge stroom heet water moesten zien te verwerken.

Het was niet dat irritante geluid dat hem ongerust maakte, dat wist hij zeker.

En over het feit dat Molly veel jonger was dan hij maakte hij zich ook geen zorgen. Daar had hij totaal geen moeite mee.

Vreemdgaan had hem nooit eerder dwarsgezet. Hij was een rijk man, en zijn vader was een van de rijkste mannen ooit, en dat soort rijkdom brengt een moreel compromis met zich mee. Zijn vader had alle vrouwen met wie hij getrouwd was geweest bedrogen. Als kind vond Patrick dat afschuwelijk, maar nu, als volwassene, had hij veel van de morele flexibiliteit van zijn vader geërfd. Op vijfendertigjarige leeftijd, en al bezig aan zijn tweede huwelijk, scoorde hij nul op de trouwe-echtgenoot-meter.

Zijn vader ging het om de seks en de kick van het jagen. Hij overwoog voor de zevende keer in het huwelijksbootje te stappen. Als hem dat lukte was de kans, zelfs op zijn gevorderde leeftijd, klein dat het voor het laatst zou zijn. Sterker nog, het zou zijn interesse in een andere vrouw vrijwel zeker meteen aanwakkeren. Het ging bij hem meer om de verovering dan om de liefde.

Patrick was anders. Voor hem waren twee dingen duidelijk.

Hij was verliefd aan het worden op Molly.

En hij hield van zijn vrouw.

Misschien nu wat minder. Maar hij zou niet met haar getrouwd zijn als hij geen band had gevoeld. Het was nog maar twee jaar geleden. Niet eens lang genoeg voor een eeltplek onder de trouwring die hij droeg. Toch was er liefde. Niet zo gepassioneerd en bruisend als bij Molly, maar hij kon er niet omheen. Hij hield nog steeds van Vanessa, en nu hield hij ook van Molly.

Die twee dingen konden tegelijkertijd waar zijn.

Toch voelde hij dat er iets niet klopte. Een deel van zijn reptielenbrein riep hem. Probeerde hem te waarschuwen. Het deed hem denken aan die magic eye-afbeeldingen die hij soms op Facebook zag. Op het eerste gezicht zag je een volkomen normaal landschap, maar als je beter keek, of je ogen half dichtkneep, of je telefoon op precies de juiste afstand hield, zag je iets in de afbeelding dat aanvankelijk verborgen was geweest.

Meestal iets sinisters.

Hij ging rechtop zitten, trok zijn ondergoed en broek aan, en vervolgens zijn shirt, sokken en schoenen.

En toen schoot het hem te binnen.

Molly. De leidingen.

Na het vrijen ging Molly altijd meteen onder de douche. Hij kon zich geen enkele keer herinneren dat dit niet was gebeurd. Ze douchte na afloop altijd.

Echt altijd.

Ze wist dat hij getrouwd was. Ze had zijn vrouw, Vanessa, vaak ontmoet. Wanneer hij een mediastrategie voor zijn verkiezingscampagne aan het plannen was, werkte Molly zelfs af en toe vanuit zijn huis. Misschien was het slechts een fysieke uiting van schuldgevoel – nadat ze seks met een getrouwde man had gehad moest Molly haar zonde van zich afspoelen, maar als ze van het douchen terugkwam was ze altijd nog net zo liefdevol als daarvoor. Andere tekenen van schuldbesef, zoals vragen of hij meteen wilde vertrekken of hem niet in de ogen durven kijken, waren er niet.

Er was iets anders aan de hand met Molly.

Hij staaarde naar het raam. De gordijnen waren dicht. Op de vloer eronder stonden Molly's schoenen netjes op een rij. Twee paar sneakers, een paar pumps, schoenen met hakken van verschillende hoogtes en een paar leren Chelsea-laarzen. Iets voor elk weertype en allerlei gelegenheden. Hij opende haar kledingkast en keek naar haar werkkleding: vooral blouses en zwarte broeken, een paar rokken, diverse truien en jeans, en wat joggingbroeken en leggings.

Op haar nachtkastje stond alleen een wekkerradio en in het laatje lagen haar anticonceptiepillen en een doosje paracetamol. De oplaadkabels voor haar telefoon en laptop hingen uit de stopcontacten.

De slaapkamer had geen sfeer. Geen snuisterijen. Geen foto's. Niets persoonlijk.

Hij kleeedde zich aan, terwijl hij luisterde naar de plafondventilator. Het constante ritme klonk als een uurwerk. Als het aftellen naar iets.

Ook in de keuken trok hij lades open. Niets bijzonders.

Geoff, zijn campagnemanager, had haar waarschijnlijk aangenomen omdat ze kon lezen en foutloos kon schrijven, en omdat Geoff met haar naar bed wilde. Misschien had hij haar moeten laten screenen. Patrick was eigenlijk niet zo geïnteresseerd in politiek. Zijn vader had Geoff aangenomen, en geld en donateurs naar hem doorgesluisd, maar Patrick wist dat het daarbij niet echt om hem ging. Het draaide allemaal om het beeld dat zijn vader van zijn zoon had.

In de woonkamer stonden een tv en een bank, en een boekenplank vol omgekeerde paperbacks zodat alleen vergeelde en witte papierranden te zien waren. Wat een stom opbergsysteem, dacht Patrick. Hoe kon je zo nou weten welke boeken je had, wat je wilde lezen, of zelfs een boek vinden waarvan je wist dat je het had? Het was puur voor de decoratie, en niets anders.

Hij begon de boeken een voor een van de plank te pakken en te bekijken.

Hij hield ermee op.

Het lawaai van de leidingen begon aan zijn neerwaartse spiraal. De kraan was dichtgedraaid. Hij hoorde het gedrup van de douchekop.

Hij keek naar het boek in zijn hand.

Het was geen roman.

Het was een dagboek.

Toen hij het opensloeg zag hij verscholen achter de boekenkast een sporttas staan. Die was zwart met op de zijkant het witte Nike-logo.

Hij begon de eerste aantekening te lezen. Met elke regel die hij las, steeg zijn hartslag.

De bladzijden van het dagboek kreukten onder zijn steeds steviger wordende grip.

Zijn borstkas ging op en neer.

Zijn hartslag hield gelijke tred met de ventilator in de slaapkamer, en ging steeds sneller en sneller.

Zijn blik vertroebelde en een traan spatte uiteen op de bladzijde.

Hij had alleen de eerste twee pagina's nog maar gelezen en wist meteen dat hij niet verder kon lezen.

Te pijnlijk.

Patrick kreunde zachtjes en wreef zijn tranen weg.

Vanessa had gelijk.

Het slot van de badkamerdeur klikte open.

Patrick sloeg het dagboek snel dicht, vouwde het dubbel, stopte het achter zijn broekriem en trok zijn overhemd eroverheen.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Molly.

Hij gaf geen antwoord omdat hij niet het risico wilde lopen iets onhandigs te stamelen.

‘Gaat het goed?’ vroeg Molly.

Ze stond op nog geen meter afstand van hem haar drijfnapte haren af te drogen. Haar badjas zat strak om haar middel geknoopt, druppels kwamen via haar schenen en voeten op het tapijt terecht en vormden rond haar voeten een snel groter wordende plas.

‘Alles gaat prima,’ zei Patrick, terwijl zijn lippen zich plooiden tot die geroutineerde, winnende glimlach die maar weinig vrouwen konden weerstaan.

Hij verborg de leugen achter zijn blik en hoopte dat ze het gepijnigde kraakje in zijn stem niet zou horen.

Ze glimlachte terug. Hij keek naar haar sluwe mond, haar rode, volle lippen, witte tanden, het kuiltje in haar kin, en naar haar bruine ogen, vol kleine gouden glinstertjes. Haar donkere, natte haar drupte op haar schouders, en vormde stroompjes water die zich in het kuiltje van haar hals verzamelden, en vervolgens over haar borsten liepen en op de grond vielen.

Ze zag er zo mooi uit. Zo onschuldig.

Maar het was slechts buitenkant. Alleen dat wat ze wilde dat Patrick zag.

Haar lippen, haar ogen, haar schoonheid, haar lieve woorden – dit alles was nu een leugen.

‘Weet je zeker dat je oké bent?’ vroeg ze.

Patrick zei niets. Hij knikte alleen.

Hij was absoluut niet oké.

Zijn tong drukte tegen de achterkant van zijn op elkaar geklemde tanden. Plotseling realiseerde hij zich dat zijn hele lichaam zo gespannen was als een samengedrukte veer. Zijn adem gevangen in

zijn borst, zijn vuisten gebald. Een elektriserende hitte verspreidde zich van zijn buik omhoog tot zijn nek en via zijn rug naar beneden.

Heel merkwaardig, maar Patrick werd zich er plotseling bijzonder bewust van hoe hij eruit moest zien. Hij begon zijn controle te verliezen. Hij had dezelfde blik vaak op het gezicht van zijn vader, Julian, gezien. Meestal vlak voordat Patrick werd geslagen, of die ene keer...

Toen zijn vader langzaam zijn sigaar op Patricks schouder had uitgedrukt. De geur, de pijn, en de tevreden blik in zijn vaders ogen was hij nooit vergeten.

De herinnering aan dat litteken stond nog steeds in zijn geheugen gebrand. Hetzelfde litteken waarvan Molly dacht dat het van een kogelwond was geweest.

Molly liet zijn blik niet los terwijl ze een stap achteruit deed, alsof ze plotseling oog in oog stond met een grommende waakhond. Hij zag de alarmbelletjes in haar mooie bruine ogen. Ze bewoog langzaam, behoedzaam. Misschien gebeurde het instinctmatig, maar ze strekte haar handen voor zich uit alsof ze hem wilde sussen. Haar borstkas ging snel op en neer, terwijl haar ademhaling versnelde.

Hij kreeg een metalige smaak in zijn mond. Zijn ogen leken in te zoomen op Molly, al het andere om hem heen werd wazig.

Iets dieps en duisters in Patrick was geknapt.

Patricks leven draaide om controle. Uiteindelijk was die met geld te koop. De mogelijkheid om zijn leven in te richten zoals hij dat wilde.

Hij zette een stap in haar richting.

Op dat moment wist hij dat hij geen controle meer had.

Geen controle over Molly.

Geen controle over zijn leven.

Geen controle over zijn gebroken hart.

Geen controle over zichzelf.

Emoties betekenen zwakte. En ze hadden hem overweldigd.

Nu was er alleen nog pijn en woede.

De perfecte mix voor moord.

DE NACHT VAN DE MOORD

Vanessa Vanderpool

Ze stond al minstens een paar uur op deze plek geparkeerd. Ze kon het niet riskeren de verwarming aan te zetten. Als ze haar Mercedes startte, gingen de lichten automatisch aan en die zouden haar gezicht verlichten.

Ze wilde niet dat iemand wist dat ze hier was.

Niet dat iemand de koude tranen zou zien die over haar wangen waren gelopen.

Ze deed de zonneklep omlaag en klapte het spiegeltje open. Meteen sprong er een lampje aan.

Shit.

De vluchtige blik die ze van haar spiegelbeeld opving was genoeg om te weten dat haar tranen haar make-up hadden geruïneerd. De mascara was als oorlogsverf over haar wangen gelopen. Ze klapte het spiegeltje dicht en ramde de klep omhoog.

Shit.

Ze wilde absoluut niet dat iemand haar zag, en de man die via de nooduitgang aan de achterkant van het gebouw recht voor haar naar buiten kwam al helemaal niet. Hij was misschien honderd meter bij haar vandaan, maar het licht boven de deur was genoeg om te kunnen zien dat hij een donkerblauw pak en een dikke wollen jas aanhad, en dat zijn stropdas losjes als een sjaal om zijn nek hing. Vanessa vond dat hij er in die jas goed uitzag. Een kerstcadeau van haar. Voor een echtgenoot die alles al had, een waardeloos cadeau. Hij haastte zich over de parkeerplaats en Vanessa zakte dieper weg in de bestuurdersstoel, bang dat Patrick in het maanlicht een glimp van haar zou opvangen, of erger nog,

dat hij het licht van het spiegeltje had gezien.

Hij keek even in haar richting en ze dook nog dieper weg. Even dacht ze dat hij haar had gezien, maar hij bleef doorlopen en stapte in zijn Mercedes die vijftien meter links van haar naast een oude Ford en een splinternieuwe Hyundai stond. Patrick startte en reed de parkeerplaats af.

Vanessa overdacht wat er net gebeurd was – Patrick die over de donkere parkeerplaats liep, zijn blik in haar richting.

Had hij haar gezien?

Ze meende van niet.

Ze wachtte.

Ging rechtop zitten.

En dacht aan de stropdas die losjes om de nek van haar man hing. Als hij zich haastig aankleedde, verliet hij hun huis ook altijd met een losse stropdas, over zijn kraag, met het bovenste knoopje open. Net als vanavond.

Er was geen twijfel meer mogelijk. Hij ging met Molly naar bed.

De affaire was geen inbeelding. Ze was echt, en aan de gang.

Nog steeds.

Ze had Molly gewaarschuwd.

Vanessa was pas dertig, maar ze was al veel vaker bedrogen. Achteraf gezien was elke keer uniek geweest. De pijn was de enige constante. Die voelde heet, als een gloeiend stukje houtskool in haar buik. De mate van woede verschilde per partner. Bij de slechtste, van wie ze wist dat ze er überhaupt nooit iets mee had moeten beginnen, was de woede minder intens, alsof hun ontrouw onvermijdelijk was – gewoon deel van wie ze waren. Bij de betere mannen was de woede dieper en meer op haarzelf gericht. Wat had ze gedaan dat deze mannen vreemd waren gegaan?

Vanavond was de pijn een metershoge vuurzee en ze voelde zich witheet van woede.

Ze had Molly gewaarschuwd om weg te blijven. Ze had erop vertrouwd dat ze het juiste zou doen.

Maar Molly had haar verraden.

Ze moest hier hoe dan ook een eind aan maken.

Molly moest weg. Weg uit haar leven. Uit Patrick's leven. Voor altijd.

En het moest vanavond gebeuren.

Ze reikte naar het handschoenenkastje. Opende het.

Binnenin lag een klein, roodleren Valentino-tasje. Het was duur, en geheim, en precies groot genoeg voor wat erin zat. Niemand wist van dit tasje. Patrick niet, Molly niet, niemand.

Ze stopte het in haar zak. Voelde het gewicht. Het zonk diep weg.

Deze nacht kon gevaarlijk worden. Ze had geleerd die hoge pieken van gevaar te herkennen. Misschien had ze nodig wat er in dat tasje zat.

Ze keek op haar horloge. Ze wachtte nog een paar minuten, stapte toen uit en liep over de scherpe kiezels van de parkeerplaats tot ze bij de stalen deur kwam.

Ze trok aan de klink. De deur was open.

Net als gisteravond.

Ze liep de donkere gang door en daarna twee trappen op.

Ze bleef voor de deur van Molly's appartement staan. Het voelde als een eeuwigheid.

Gekweld door zijn verzengende leugens. Door Molly's leugens.

Ik heb je gewaarschuwd.

Die vier woorden echoden in haar hoofd, wervelden daar rond als rook van haar vurige woede.

Ik heb je gewaarschuwd.

Ze klopte op de deur, wachtte.

Niets.

Ze klopte opnieuw, harder deze keer, en tot haar verrassing ging de deur daardoor een stukje open. Hij had niet goed dichtgezet.

Ze duwde hem verder open. Het was donker in het appartement.

Geholpen door de streep licht vanuit de gang deed ze een paar passen. Ze wilde geen licht aandoen.

Ze deed nog een stap en voelde haar schoen met open teen in het tapijt wegzakken en daarna dat er iets kouds en nats over haar tenen liep.

Het tapijt was nat. Maar ze kon niet zien wat er op de vloer lag. Alleen een donkere, natte plek.

Misschien water van een lek in het plafond. Of van iets wat gemorst was.

Of van iets anders.

Het was te donker om het te kunnen zien.

Plotseling werd ze bang. Een rilling kroop over haar rug waar-
door haar nekharen overeind gingen staan.

Zelfs in het zwakke licht zag ze iets glinsteren op de tafel naast haar.

Ze pakte het, voelde het gewicht, stevig en geruststellend. Een sieradenkistje, bezet met gekleurde stenen.

Vanessa haalde diep adem en liep verder het donker in, het kistje in haar hand.

Terwijl ze bewoog, voelde ze de zwaarte van het rode Valentino-
tasje in haar jas.

Iemand had haar ooit verteld dat het in het leven niet gaat om
wat je hebt gewonnen, maar om wat je hebt behouden. Het grootste
deel van haar leven had in het teken van verlies gestaan.

Toen wist ze dat ze Patrick niet mocht verliezen. Niet nu.

Niet nu.

Ze liep verder het appartement in. Haar hele lichaam trilde van
de adrenaline.

Ik heb je gewaarschuwd en toch heb je me verraden.

Angst en woede stroomden als duizend volt elektriciteit door
haar heen.

De perfecte mix voor een moord.

DE NACHT VAN DE MOORD

Brigadier John Hardy

Agenten in elke grote stad in de Verenigde Staten ontwikkelen snel een dikke huid.

Dood is een dagelijkse metgezel.

Brigadier John Hardy had de dood in bijna al zijn gedaanten gezien. Oudere mannen en vrouwen die al wekenlang dood waren en lagen te ontbinden in hun gang of bed. Op basis van de kracht waarmee hij iemands voordeur moest openduwen kon hij meestal goed inschatten hoelang iemand al overleden was. Post stapelde zich snel op, zelfs in deze digitale tijden. Oude mensen gaven nog steeds de voorkeur aan papier. Als hij herhaaldelijk moest duwen om de immense stapel post weg te schuiven, was dat bijna altijd een slecht teken. Meestal volgde dan een geur die nog dagenlang aan zijn huid bleef kleven.

Auto-ongelukken, schiet- en steekpartijen, mishandelingen, ongelukkige valpartijen, zelfmoorden, wurgingen, en mensen die er onder hun kartonnen lakens, opgeslokt door de stad, in hun slaap stilletjes tussenuit knepen – de kou, de eenzaamheid en de stad zelf eisten hun dagelijkse portie arme zielen op. Mannen en vrouwen. En kinderen.

Hij kon zich zijn eerste lijk herinneren.

Een door een bus platgereden voetganger. Hij wist elke bijzonderheid van die jonge man nog. De rare, verwrongen houding van zijn rug en benen. De blik op zijn dode gezicht. Van zijn tweede lijk was slechts een vaag beeld blijven hangen – een steekpartij. Hij herinnerde zich de volslagen stilte in het trappenhuis en het bloed dat als een macabere waterval over de treden naar beneden

stroomde. Van na die tijd herinnerde hij zich er niet veel meer.

Dat waren er veel geweest. Met de dag en met elk nieuw lijk was zijn weerstand tegen de rauwe onherroepelijkheid en gewelddadigheid van de dood alleen maar gegroeid.

De groentjes die hem die nacht erbij hadden geroepen, hadden die weerstand nog niet opgebouwd. Garcia en Coates waren pas achttien maanden in dienst. Eigenlijk zouden ze nog niet samen op pad mogen, maar drie agenten hadden zich ziekgemeld en samen was beter dan alleen. Eén patrouillewagen minder, maar waarschijnlijk wel veiliger voor hen allebei.

Hij parkeerde achter hun patrouillewagen die voor het appartementengebouw stond, en stapte uit. De stad slaapt nooit. Zelfs nu hoorde hij als eerste het gebrom van een generator aan de overkant van de straat die de lampen en machines van het team van vijf wegwerkers van energie voorzag. Met een vrachtwagen vol heet asfalt waren ze bezig gaten te dichten. Wegwerkers in Manhattan voerden spoedwerkzaamheden meestal overdag uit, maar onderhoud deden ze 's nachts om overlast voor het verkeer te beperken. Alleen voor de bewoners die midden in de nacht naar een dieselgenerator moesten luisteren, was dat minder prettig.

Eenmaal op de eerste verdieping van het appartementengebouw merkte brigadier Hardy dat hij een beetje buiten adem was. Hij moest nodig weer eens naar de sportschool. Lekker op z'n kont achter een bureau zitten was niet goed voor zijn gezondheid, maar hij was er wel een paar salarisschalen op vooruitgegaan. Zijn vrouw was tevredener, maar hij miste soms wel de reuring rond het werken als agent in New York City.

Coates en Garcia stonden met hun duimen achter hun riem gehaakt voor een appartement aan het eind van de gang. Coates, de oudste van de twee, stond met zijn rug tegen de muur tegenover een open deur. Het zweet droop van zijn bleke gezicht. Garcia, kleiner en slimmer, noteerde de belangrijkste informatie in de memo-app: de beste wapens van een agent zijn niet zijn pistool of pepperspray, maar zijn aantekeningen. De fysieke notitieboekjes waren vervangen door een app, en de aantekeningen daarin brachten meer daders achter de tralies dan wat dan ook.

Garcia knikte. 'Brigadier.'

Coates keek door de deuropening, bedekte zijn mond met de rug van zijn hand en keek toen weg.

'Heb je alles genoteerd?' vroeg Hardy.

'Alles,' zei Garcia. 'We kwamen hier om vier uur eenenveertig aan. Om vier uur zesenvieftig hebben we met de klager, Alison Karim, gesproken. Daar, verderop in de gang, is haar appartement. Ze vroeg wat in hemelsnaam het nut van een politiekorps was als we niet meteen op telefoontjes reageerden. Ik zei dat het een drukke nacht was en dat haar melding als een klacht over geluidsoverlast was geregistreerd. We hadden haar wakker gemaakt en ze was behoorlijk pissig. Ze zei ook dat het eigenlijk geen geluidsoverlast was, maar dat ze zich zorgen maakte om haar buurvrouw, ene Molly Green. Ze had gebons en wat tumult gehoord, maar durfde niet bij Molly aan te kloppen omdat ze te bang was. Daarom belde ze ons.'

'Niemand reageerde toen je aanklopte, je belde de beheerder maar die nam niet op, je maakte je zorgen om de veiligheid van de bewoner en daarom forceerde je de deur,' zei Hardy, terwijl hij naar het kapotte kozijn van de openstaande deur keek. Het was een vaststelling en geen vraag, om er zeker van te zijn dat Coates en Garcia, als ze het protocol niet goed hadden gevolgd, in ieder geval wisten wat ze moesten rapporteren.

'Klopt,' zei Garcia.

'Wie was als eerste binnen?' vroeg Hardy.

Coates stak zijn hand op.

'Gaat het?' vroeg Hardy.

'Niet geweldig, brigadier,' zei Coates.

'Ga even een luchtje scheppen en maak je niet druk. In de kleedkamer zullen ze je een tijdje pesten, maar iedereen heeft het weleens meegemaakt. Daar word je hard van.'

Met een diepe zucht bedankte Coates zijn brigadier en liep de gang door naar het trappenhuis. Hardy ging het appartement binnen. Met Garcia die zijn zaklamp aanknipte en naar binnen scheen, in zijn kielzog.

Het licht viel op een gestalte op de vloer.

Hardy verstijfde.

Soms maakt het niet uit wat je allemaal al hebt gezien. Er zijn beelden die zich in je geheugen branden, hoe hard je ook bent geworden.

Je hebt de dood.

En je hebt het geweld van een moord.

En dan heb je dit.

‘Mijn god, doe die zaklamp uit...’ zei Hardy.

‘Brigadier?’

‘Uit!’ Hardy draaide zich om en probeerde zich langs Garcia een weg naar de gang te worstelen.

Hij redde het niet tot buiten. Zijn avondeten belandde op de trap.

Hangend tegen de leuning kwam hij weer op adem. Hij hoorde voetstappen de trap op komen.

‘Gaat het, brigadier?’ vroeg Coates.

‘Nee, niet echt. Met jou?’

‘Ik denk dat het wel even zal duren voordat het weer een beetje gaat,’ zei Coates.

‘Bel Moordzaken. Zeg dat het om een gruwelijke moord gaat.’